

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Β΄.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Μαρτίου 1894 Πέμπτη

ΑΡΙΘ 53

Η ΔΙΞΕΟΔΟΣ

Δυὸ γλυκαῖς μελαχροιναῖς
μ' ἐτρέλλαναν τὸ μαῦρο
καὶ τὸν μελλᾶ μου θαῦρω.

✱

Δὲν ξέρω ποῖά ἀπὸ τῆς δυὸ
ὁ δόλιος ν' ἀγαπήσω
καὶ ποῖά νὰ παραιτήσω

✱

Ἐ τῆς χάρις καὶ ἔς τὴν ὠμορφιά
ἔς τὰ νειάτα καὶ ἔς τὸ νάζι
ἢ μὴ τὴν ἄλλην μοιάζει

✱

Καὶ ἔχω φόβ', ἀπὸ τῆ μὴ
τὴν ἄλλην ἂν προτιμήσω
μῆπως μετανοήσω

✱

Ἡ σκέψη : « ποῖα περσσότερο
μ' ἀρέσει ἀπὸ τὴν ἄλλην ».
μοῦ σπάζει τὸ κεφάλι.

✱

Γιατ' ἔχουν μαῦρα τὰ μαλλιά
καὶ μύτη κοντυλένια
καὶ χεῖλιν ζαχαρένια

✱

Ἐχουν τὰ φρύδια τους σμιχτὰ
ἔχουν ἀγγέλου σῶμα
καὶ ἀρχαγγέλου στόμα.

✱

Καὶ ὄλο συλλογίζομαι
χωρὶς ν' ἀποφασίσω
τῆ μὴ νὰ ἀγαπήσω

✱

Σκέφθηκα πῶς ἢ ἔννοι' αὐτῆ
ποῦ ἔχω ἔς τὸ μυαλό μου
δὲ θαύγη σὲ καλὸ μου.

✱

Φοβήθηκα νὰ μὴ συμβῆ
κ' ἐμένα ἀναλόγως
κεῖνο ποῦ λέει ὁ λόγος :

✱

« Ποῦ κυνηγᾷ δὴδ λαγούς.
κανένανε δὲν πιάνει »

Καὶ ἡ καρδιά μου ἡ τρελλή
... μὲ μὴ ξανθὴ τὰ φτειάνει.

Ἰχ.

ΠΑΤΗΡ ΑΠΕΒΙΩΣΕ...

Ἦτο Φεβρουάριος. Ἡμέρᾳ χειμῶνος. Πλὴν μεθ' ὄλον τοῦτο ἀπλετος κλινοβολία τοῦ φαεινοῦ τῆς ἡμέρας ἄστρου διεχέετο εἰς τὴν φύσιν. Διανυγῆς ὁ ὀρίζων ἐλαμπρύνετο ὑπὸ ὠραιᾶς ἠλιακῆς αἴγλης, ἐν ἣ ἐτέρπετο ὁ ὀφθαλμὸς ἐπαναπαύων τὸ βλέμμα του. Στιγμὴ ἕαρος. Οὐδεὶς δύναται νὰ περιρροήσῃ τὸ γλυκὺ θάλπος τῶν τοιοῦτων ἡμερῶν, ἐν αἷς ἀναζωογονεῖται θερμαινομένη ἡ ζωή. . . .

Πρὸ ὀλίγου ἔτι ἐφθόνον τοὺς εὐτυχεῖς ἐκείνους ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἠδύναντο ν' ἀπολαύσασιν τῶν θεληγῆτρων τούτων τοῦ χειμεριοῦ ἡλίου. Ἠγανάκτου, διότι ἤμην ὑπόχρεος νὰ ζηλεύω τὴν εὐτυχίαν των, κεκλεισμένος εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ σχολείου. Τώρα... εἶμαι ἐλεύθερος. Ἐγκατέλιπον τὸ μαθητικὸν ἐδῶλιον ἔξαλλος ἐκ χαρᾶς, ἂν καὶ μόλις ἐγκαταλείψας αὐτὸ εἶδον τὴν εἰρῶνα πλάνην, εἰς ἣν εἶχον ἐμπέσει. Εἶχον φθάσει εἰς τὸν πρῶτον σταθμὸν τοῦ ἀχανοῦς αὐτοῦ δρόμου ὁ ὅποιος καλεῖται βίος...

Ἐγκαταλιπὼν τὴν πόλιν Π... διέμενον παρὰ τῆ οἰκογενείᾳ, ἐν τῇ κωμοπόλει Κ... Ἐκεῖ θραύσας τοὺς μαθηματικούς δεσμοὺς εἰσῆλθον εἰς τὴν κοινωνίαν μὲ τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη. Ἀμέριμος ἐχώρου εἰς τὸ νέον τοῦτο σπουδαστήριον. Τὸ ἐχαιρέτιζον ἀγνός, ἀφελῆς, μὲ λευκὰ ὄνειρα καὶ ὠραίας ιδέας.

Ἔολος φαντασία ἐπέτων πρὸς πάντας ἐν

φαιδρῶ πτερυγισμῶ ὑπὸ παλμούς υπερτάτης χαρᾶς. Ὡμοιάζον πρὸς πτηνὸν ἐξεληθὸν ἐκ τοῦ κλωβοῦ καὶ ἀνίκανος ἔτι νὰ εἰσδύσω εἰς τὰ κοινωνικὰ σκότη, ἔβαινον πρὸς παγίδα, ἔβαινον μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, ἵνα ὑποστῶ τὰς δοκιμασίας ἀγνώστου τύχης...

Ὡ! πόσας μέχρι τοῦδε στιγμὰς ἀνέκραξα μετὰ ψυχικὴν τινα τρικυμίαν: Ἐὰν ἤμην μαθητῆς, πάντοτε μαθητῆς!

✱

Τὴν προμνησθεῖσαν ἡμέραν, καθ' ἣν ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ χαράξω τὰς γραμμὰς ταύτας εὐρισκόμεναι εἰς τὸ τηλεγραφεῖον τῆς κωμοπόλεως μας. Πρὸ ἔτους — ἐν παρόδῳ εἰρήσθω — διεξελθὼν ποτε τὰς τηλεγραφικὰς μηχανὰς ἠλεκτρίσθην ὑπὸ ἀκατασχέτου περιεργείας καὶ χάρις εἰς τὴν ἐπιμονὴν μου εἶχον κατορθώσει νὰ ἐκμάθω τὸ μεταδίδειν διὰ τοῦ χειριστηρίου. Ἐγνώριζα τὸν ὑπάλληλον κ. Φ. Ἦτο δὲ ὄρα, καθ' ἣν οὗτος θὰ ἤνοιγε τὴν γραμμὴν, ἵνα ἐργασθῆ.

Ἐπειδὴ τῷ εἶχον ἐμπνεύσει ἐμπιστοσύνην καὶ συμπάθειαν, ἀμοιβαίαν ἄλλως, ἅμα τῇ παρακλήσει μου, μὲ ἀφῆκε νὰ καθήσω εἰς τὴν θέσιν του.

Ἦνοιξα τὴν γραμμὴν καὶ ἐκάλεσα τὸν κεντρικὸν σταθμὸν Π. Εὐρισκόμενος ἔτι ὑπὸ τὰς πρώτας τῶν γνώσεών μου τούτων ἐντυπώσεις ἠσθανόμην μεγάλην εὐχαρίστησιν συνδιαλεγόμενος μετὰ τινος σταθμοῦ. Δι' ἃ μετὰ χαρᾶς ἔλαβον ἀπάντησιν.

Ὡς συνήθως ἔδωκα τὸν χαιρετισμὸν καὶ ἠρώτησα, ἂν ὑπῆρχε τι διὰ τὸ γραφεῖον. Ὁ ἐπὶ μηχανῆς ἀνταπέδωκε τὸν χαιρετισμὸν μετὰ δὲ τοῦτο σημεῖον τηλεγραφήματος.

Ἐσκίρτησα. — Τηλεγράφημα! ἐφώνησα πρὸς τὸν κ. Φ...

— Λάβε το, ἀπαντᾷ.

Καὶ ἡ ταινία ἐξελίσσετο ἤδη παραλαμβάνουσά τὰ σημεῖα.

«Ἐκ Ζακύνθου... Γ. Ρ. Σχολάρχην

Πατὴρ ἀπεβίωσε»

«Τὸν δυστυχῆ» εἶπον καὶ ἔδωκα ἐννοητικὸν σημεῖον. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἦτο ἄλλο τι ἐκλεισα τὴν γραμμὴν.

Καὶ ἔστην πρὸς στιγμὴν σύννου.

✱

Τὸν ἐγνώρισα πρὸ δύο ἐτῶν. Συστηθέντος ἐνταῦθα τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου, πρῶτος αὐτὸς ἦλθεν, ὡς διευθυντῆς αὐτοῦ. Ἐκτιμηθεὶς δ' ὑπὸ τοῦ τόπου, διαμένει εἰσέτι ἐν τῇ κωμοπόλει μας.

Πράου χαρακτήρος, μειλίχιος, ἄβρὸς τοὺς

τρόπους. Μεστὸς συνέσεως καὶ ταπεινοφροσύνης, διάγει βίον ἡρεμον καὶ γλυκύν. Ἐγκρατέστατος γενόμενος τῆς ἐπιστήμης, ἔχει τὴν διάνοιαν πλήρη φιλολογικοῦ πλοῦτου. Κρύπτεται ἡμῶς ἢ μᾶλλον δὲν ἀρέσκειται εἰς ἐπιδείξεις. Ἀγαπᾷ κατ' ἐξοχὴν τὴν γαλήνην τοῦ τε σώματος καὶ τῆς ψυχῆς.

Διαφλεγόμενος ὑπὸ φιλοτιμίας ἐπαινετῆς ἀσχολεῖται μετὰ θαυμαστοῦ ζήλου εἰς τὴν μόρφωσιν τῶν μαθητῶν του, καθιστάμενος ἀξιόζηλον δαῖγμα φιλοπονίας καὶ εὐλαβείας πρὸς τὸ καθῆκον. Ἀγαπᾷ τοὺς μαθητὰς καὶ αἰσθάνεται πρὸς αὐτοὺς τὴν αὐτὴν στοργήν, ἣν αἰσθάνεται πατὴρ πρὸς τὰ τέκνα του. Πρότινος, ἐνθυμοῦμαι, τῷ ἐπρότεινον νὰ μεταθεθῆ εἰς τινα πόλιν. Δὲν ἐδέχθη. Ἦτο κατὰ τὰ μέσα τοῦ ἔτους καὶ ἐδυσθῆμι ἀναλογιζόμενος ὅτι θὰ διέκοπτε τόσον ἀποτόμως τὴν καλλιέργειαν τῶν πνευμάτων τῶν μαθητῶν του. Ἐλυπεῖτο εἰλικρινῆ λύπην καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴ διακόψῃ τὸ προσφιλὲς καὶ ὑψηλὸν ἔργον του.

Ἀρέσκειται εἰς τὸν μονῆρον βίον. Δὲν εὐρίσκει θέλγητρα εἰς τὴν κοινωνικὴν τύρβην, ὅσην τέρψιν καὶ ἀγαλλίασιν εἰς τὴν μελέτην τῶν ποικίλων συγγραμμάτων. Καὶ μελετᾷ πάντοτε, παροιμιωδῶς. Ἐν γένει ἡ δίκαιά του εἶνε σπανία, ἔκτακτος καὶ σχεδόν... ἰδιότροπος. Οὐδέποτε παρεκκλίνει ταύτης. Τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Ἰανουαρίου τὸν συνήτησα κατὰ τύχην εἰς τὴν ὁδόν, ἐπανερχόμενος ἐκ τοῦ περιβολίου. Τῷ προσέφερα ἐν πορτοκαλίον.

— Ἄ! φίλε μου, εἶπε μετὰ ξηροῦ ὕφους μόλις κατὰ Μάρτιον ἀρχίζω νὰ τρώω πορτοκαλία!

Ἐγέλασα ἐνδομύχως, πολὺ δὲ περισσότερο, ὅταν παρετήρησα ὅτι ἐρρίγει εἰς τὴν ζυγὴν τοῦ πορτοκαλίου θέαν! Ἐχει ὠρισμένας ὥρας, ὠρισμένας ἡμέρας δι' ἐκάστην ἀνάγκην.

Κάμνει τακτικούς περιπάτους, τὰς περισσότερας φορὰς μόνος, ρεμβάζων, διανοητικῶς μελετῶν. Ἐνίοτε κατὰ τὰς ὥρας τοῦ περιπάτου μετέβαινον εἰς συνάντησιν του. Μοὶ ἤρεσκεν ἡ συνομιλία καὶ ὠφελούμην, ἂν θέλετε, ἐκ ταύτης. Συνήθως ἀνεκινουμένον ζητήματα φιλολογικὰ καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἔθελγόμεν νὰ ἀκούω τὰς πεφωτισμένας καὶ δικυγεστάτας αὐτοῦ κρίσεις, τὰς ὁποίας εἶχε δρέψει ἐν τῷ ἀπειρῷ τῆς μελέτης λειμῶνι. Ἐζήλευον καὶ ζηλεύω τὴν μάθησιν του. Ἡ διανοιὰ του εἶνε ἔμπλεος ἐπιστημονικοῦ φωτός, τὸ ὁποῖον πολλάκις ἀνέλαμπεν εἰς τοὺς λόγους του καὶ ἐσελάγιζεν, ὡς ἡ γλυκεῖα ἡὼς εἰς

τὴν ψυχὴν μου. Μὲ μίαν λέξιν ἦτο θασαυρὸς, ἀλλὰ... κεκρυμμένος.

Βραχύσωμος μὲ σπινθηροβολοῦντας κυκνοὺς ὀφθαλμούς, μικροὺς, ἔχει χαρίεσαν τὴν μορφήν, ἣν πάντοτε διαπνέει τοῦ μειδιάματος ἢ αὖρα.

Κατὰγεται ἐκ Ζακύνθου. Ἐχει, ὡς μοὶ εἶπε, δύο ἀδελφὰς καὶ ἀδελφόν, διαμένοντα ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, πλούσιον. Πολλὴν ἔχει πρὸς τὴν οἰκογένειάν του στοργὴν ἐξαιρετικὴν δ' ἀγάπην καὶ εὐλάβειαν πρὸς τὸν ἱερέα πατέρα του. Κατὰ τοὺς μεγάλους σεισμούς, τοὺς θελήσαντας νὰ μεταβάλλωσιν εἰς ἐρείπια τὴν μυροβόλον νῆσον, τὸν ἐνθυμοῦμαι ἀλλεπάλλα στέλλοντα τηλεγραφήματα πρὸς τοὺς γονεῖς του. Ἦτο συγκινημένος, πεφοβισμένος, σχεδὸν ἔνδακρος. Μετέβη δὲ εἰς Ζακύνθον. Καὶ ἐπέστρεφε μὲ τὴν χαρὰν, ὅτι ἄφινεν ὑγιεῖς τοὺς προσφιλεῖς του οἰκείους...

Ὅλοι αὐταὶ τοῦ χαρακτήρος του αἱ φάσεις διήλθον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ὡς ὀπτασίαι, καθ' ἣν στιγμὴν ἐλάμβανον τὸ τηλεγράφημα. Εἶχε σιγήσει ὁ τηλεγράφος πένθιμον διαχύσας περίξ του γαλήνην. Διὰ τῆς ξηρᾶς, τῆς μονότονου αὐτοῦ φωνῆς ἐχάλκευσε τὸν κεραυνὸν του, ὅπως ἄλλοτε πλάττει τὰ ρόδα τῶν εὐφροσύνων ἀγγελμάτων του. Ἀνήγγειλε ψυχρῶς τὸν θάνατον πατρὸς μὲ τὴν αὐτὴν φωνήν, μεθ' ἧς θ' ἀνήγγειλε τὴν γέννησιν υἱοῦ, τὸν γαμονθυγατρὸς ἢ ὅ,τι ἄλλο φαιδρὸν καὶ χαροποιόν. Ἐξετόξευσε διὰ μιᾶς λέξεως τὸ βέλος τῆς ἀπελπισίας, ὡς ἐξαποστέλλει τὸ φιλῆμα τῆς ἐλπίδος. Δὲν συγκινεῖται. Δὲν ἔχει καρδίαν. Δὲν γελᾷ, ἀλλ' οὔτε λυπεῖται, οὔτε δακρύει. Εἶνε φιλόσοφος διὰ τοῦτο στωικώτατος.

Καὶ λοιπὸν ἐκεῖ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀμειλίχτως εἶχε καταδικάσει τὸν δυστυχῆ σχολάρχην. Καὶ ἀκαμπτος ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν του, ἔτοιμος νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον ὑπὸ τριαύτας ἢ ἄλλοιαις περιστάσεις.

Ἐκάλεσα τὸν κ. Φ. καὶ τῷ ἔκαμα γνωστὸν τὸ περιεχόμενον τοῦ τηλεγραφήματος. Ἐλυπήθη, ἂν καὶ εἶχεν ἐξοικιωθῆ πως μὲ τὴν στωικότητα τοῦ τηλεγράφου, ὡς ὑπάλληλος τηλεγραφικός. Ἀλλ' ὅμως αὐτὴ τοῦ σώματος ἢ ἰδιότης δὲν ἠδυνήθη νὰ σκληρύνῃ τὴν καρδίαν του. Καὶ ἔχει ἀγαθὴν καρδίαν ὁ φίλος μου, ὃν σὰς παρουσιάζω ἤδη. Κοσμήματα δ' ἐκλαμπρα τῆς ἀγνότητος ταύτης ἔχει τὴν συνειδήσιν καὶ τὸ καθῆκον. Δὲν θὰ σὰς εἴπω πολλὰ περὶ αὐτοῦ. Δύο μόνως λέξεις. Θυσιάζει τὸ συμφέρον ὑπὲρ τῆς ιδέας τοῦ καθήκοντος, πατάσσει τὴν ὕλην ἵνα ἀποκτήσῃ τὴν γαλήνην τῆς συνειδήσεως. Τὸν ὠνόμασαν παντοῦ, ὡς μοὶ ἔλεγεν, ἰδιότρο-

πον καὶ παντοῦ ἐγέλευσαν μὲ τὰς... ιδέας του ἐγὼ θὰ συνεβούλευον ἐκείνους ὅσοι ἐγέλευσαν νὰ κλαύσωσι δι' αὐτὸ τοῦτο...

Πάντοτε ἐκτιμῶ τὸν ἄνθρωπον τῶν ιδεῶν. Ἐξετίμησα διὰ τοῦτο καὶ τὸν κ. Φ... Εἰς τὴν ἐκτίμησίν μου ἀπήντησεν ἡ ἰδική του, εἰς τὴν συμπάθειάν μου, ἡ φιλία του. Καὶ ἐσχετίσθημεν.

Τὸν ἐπισκεπτόμην συχνὰ εἰς τὸ γραφεῖον καὶ πολλάκις μὲ ἄφινεν εἰς τὸ χειριστήριον, μία δὲ τῶν περιστάσεων τούτων ἦτο καὶ ἡ παρούσα.

— Τώρα, μοὶ εἶπε.

— Τώρα θὰ ἀναγκασθῆς, τῷ εἶπον, νὰ γείνης ἄγγελος κακῶν εἰδήσεων καὶ νὰ ψελλίσῃς παρηγόρους τινὰς λέξεις εἰς τὸν δυστυχῆ, ἔρημον καὶ ξένον ἐνταῦθα.

— Ναί, μοὶ λέγει, ἀλλὰ ζητῶ τὴν συνδρομήν σου.

— Σοὶ τὴν προσφέρω προθύμως.

Καὶ ἀπεφασίσαμεν νὰ μεταβῶμεν μ.μ. ὅπως ἀναγγεῖλωμεν τὸ θλιβερὸν γεγονός.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

✱

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

Ἔλα λοιπὸν!

Ἐεῦρεις, ξανθοῦλα μου; Τ' ἀλύσσου ἢ θηλειᾷ Παλῶνουν... λίγο-λίγο τρίβονται Σὲ χρόνια...

✱

Κ' ἢ πεῖθ θερμαῖς ἀγάπαις γίνονται παλαιὰς Καὶ στῆς καρδίας τὰ βᾶθη κρύβονται Διῶνια.

✱

Γιατί λοιπὸν τῆς νεότητος τῇ χρυσῇ ἐποχῇ Ἄνώφελα νὰ φεύγῃ ἀφίνομε Μικρὸ μου;

✱

Ποιὸς ξεύρει ἂν αὐριο θὰ σ' ἀγαπῶ φτωχῇ! Ἄχ; ἔλα φίλοι πεῖθ νὰ γίνωμε. Χρυσὸ μου...

✱

Τάκης.

ΚΡΥΦΗ ΑΓΑΠΗ

Μην είπης πώς δεν γνωρίζεις
'Απ' έδω και τόσο χρόνο
Πώς σ' έκύτταζα με πόνο
Της καρδιάς μου μυστικό,
Μην τό 'πης, γιατί η καρδιά σου
'Εκατάλαβε 'ς τ' αλήθεια
Τί καρδιόχτυπο σ' τὰ στύθια
Μ' έκρατούσ' έρωτικό.

Είδες, φώς μου, τό λουλουδι
Πώς κρατεί σφιχτά κλεισμένο
Τό μπουμπούκι τό καυμένο
Σ' αν ξαπλώνει η βραδεία,
Και προσμένει την ημέρα
Τό μπουμπούκι του ν' άνθιση
Και τριγύρω να σκορπίση
Τη γλυκειά του μυρωδιά;

Τό λουλουδι' είν' η καρδιά μου
Που με πόνο σ' αγαπούσε
Και τόν πόνο της κρατούσε
Να περάσ' η σκοτεινά
Γιατί σύννεφα τριγύρω
Την σκεπάζανε και χιόνια
Και 'βρισκότανε αιώνια
Σε αγάπης χειμωνιά!

Τώρα έλωσε τό χιόνι!...
'Εχει άνοιξ' η καρδιά μου
Και μ' άφίνει, δέσποινά μου,
Με χαρά να σου είπω
'Ο,τι τώρα τόσα χρόνια
Που χωρίς έλπίδα ζούσα
Να σου γράψω δεν μπορούσα;...
Να σου είπω... πώς σ' αγαπώ!

Τώρα τ' άνθος που σου δίνει
Με έλπίδα η καρδιά μου
'Από σύννεφα γλυκειά μου,
Πρόσεξέ το σκοτεινά,
Σ' την δλόθερη καρδιά σου
Τό καυμένο φύλαξέ το
Και μ' άγάπη πότιζε το
Για ν' άνθη παντοτεινά.

ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

'Εξ όλων των δώρων της η θεά Τύχη, μόνον έν φαίνεται ότι δίδει μετ' άληθούς άμεροληφίας — την έμφλοέντζαν Τήν στέλλει ανεξαιρέτως εις όλους: Πλουσίους και πτωχούς, ισχυρούς και μή.

· · ΝΕΑΡΟΣ ΙΑΤΡΟΣ· — 'Επί έν έτος τόν επίσκεπτομαι αλλά δεν δεικνύει σημεία βελτιώσεως. Φαίνεται ότι κάτι σπουδαίον σφάλμα έχει τό σύστημα του.

ΓΕΡΩΝ ΙΑΤΡΟΣ· — Και δεν είνε πιθανώτερον ότι τό ίδιόν σας σύστημα έχει κάτι σφάλμα;

· · Προκειμένου περί των γυναικών, φιλόσοφος τις είπεν: — 'Υπάρχουσι τρία πραγματα με τά όποία δέον να συμμορφώται η καλή γυνή, μόνον όμως κατά την μίαν αυτών όψιν, όχι κατά την άλλην. Ούτω: πρέπει να μιμηται τόν κοχλίαν, όστις πάντοτε μένει έν τή οίκία του, να μη φέρη όμως ως αυτός, ότι και αν έχη επί της ράχεώς της. Πρέπει να ομοιάζη τή ηχοί, ήτις δεν απαντά αν δεν ομιλήση τις, όχι όμως και να επαναλαμβάνη τά πάντα μέχρι της τελευταίας λέξεως. Τέλος, όφείλει να είνε αληθής και τακτική ως τό φρολόγιον της πόλεως χωρίς όμως να κάμνη ως εκείνο τόσον θόρυβον όπως ακούηται.

· · Α. (έπιστρέφων μετά μακράν άπουσίαν): — Και τί γίνεται ό Μπάριμπα-Γιάννης;

· · Β. — Πάει... είνε στα Ουράνια αυτός τώρα...

· · Α. — Μπα; Τόν καυμένο! πόσω λυπούμαι...

· · Διά να εύρητε προχείρως πόσον μεγάλη είνε η ημέρα η η νύξ εις οίανδήποτε έποχήν του έτους άρκεί να διπλασιάσητε την ώραν καθ' ην ανατέλλει ό ήλιος ίνα εύρητε τό μέγεθος της νυκτός, ένψ διπλασιάζοντες την ώραν της δύσεως, εύρίσκετε τό της ημέρας.

· · 'Η σύζυγος (δοκιμάζουσα νέον καπελλίνον): — Αυτός, Γιάγκο, είνε ό τελευταίος συρμός. 'Ο σύζυγος: — Μακάρι να ήταν, αλλά δυστυχώς τόν άλλο μήνα θάχουμε άλλον.

· · 'Υπάλληλος φωτογραφείου: — 'Η κυρία Ε. παραπονείται ότι αι φωτογραφίαι της δεν της ομοιάζουν. Φωτογράφος: — 'Αλήθεια παραπονείται; 'Εγώ νομίζω ότι έπρεπε να είνε πολύ εύχαριστημένη.

· · * 'Αγλαία: — Και τί πράγμα σε έκαμε να πεισθής ότι σε αγαπά;

· · Μαρίκα: — Να! την πρώτη φορά που ήλθε ελησημόνησε τά γάντια του: την δευτέραν τό μπαστούνι του και την τρίτη τό καπέλλο του.

· · Μόνον έκ Λονδίνου άποστέλλονται περί τά 3,000,000 έπιστολαί ήμερησίως, διανεμόνται δε περί τάς 2,500,000.

· · 'Εν παρθεναγωγείω. 'Η λέραν τινά η διδασκάλισσα, ήτις διεκρίνετο έν πάση περιπτώσει διά την ψυχραιμίαν της, ήκουσε θόρυβον έν τώ δωματίω των μαθητριών της μεγαλειότερας τάξεως: είσερχομένη δε:

— 'Ε, κορίτσια! άνεκραξε, τί επάθατε και φωνάζετε έτσι;

— 'Ενας ποντικός, τόσοι κυρία διδασκάλισσα.

— 'Ε, και για τόσο μικρό πράγμα έχαλάσατε τόν κόσμο;

· · Είτα ρίψασα έταστικόν βλέμμα επί του δαπέδου, έστράφη πρός μίαν μαθήτριαν και — Πήγαινε γρήγορα

Σοφία, να φέρης ένα κλητήρα εείπε ψυχρως γρήγορα όσο μπορείς.

· · Α. — Λοιπόν η οικογένειά σας έμεγάλωσε κατά έναν. 'Ε! άγόρι άπεκτίησατε η κοριτσάκι;

· · Β (μελαγχολικώς): — Γαμβρόν!

'Αναλφάβητος.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ (;) ΘΕΑΤΡΟΝ, όπερ από πολλών έτών οι φιλοπάτριδες φιλόμουσοι ώνειροπόλουν, έργάζονται πυρετωδώς πρός περαιώσιν του, έν αντιθέσει πρός τό γειτονικόν του κτίριον, του 'Αγίου Κωνσταντίνου, όπου αι εργασίαι ήρχισαν πρό εικοσαετίας και τίς οίδεν αν και τότε θα τελειώσουν.

Τό νέον θέατρον, όπερ δεν μας είναι έτι επιτετραμμένον να ονομασώμεν εθνικόν, διότι πιθανόν παρά των άρμοδίων να ονομασθή Βασιλικόν η Αύλικόν, έκτίσθη έντός διετίας και κείται, μεταξύ των οδών Μενάνδρου και Κουμουνδούρου, έχον την κυρίαν πρόοψιν έκ της οδου 'Αγ. Κωνσταντίνου, άκριβώς άπέναντι του ναού του φερωνύμου 'Αγίου.

Και ήμεεις μετά πολλών άλλων φρονούμεν ότι η θέσις αυτή δεν είναι κατάλληλος διά θέατρον, ουχι διά την συνοικίαν, ήτις είναι κεντρικωτάτη, αλλά διά την έλλειψιν μικρας πλατείας, άπαραιτήτου ούσης πρό παντός θεάτρου διά τας άμάξας και έν γένει πρός εύκολίαν του κοινού.

Τό σχέδιον έδόθη παρά του άρίστου μηχανικού κ. Τσίλερ.

'Εξωτερικώς φαίνεται επιβάλλον με τούς μαρμαρίνους κίονας αυτού και τούς επί της κορυφής μικρούς κουμπέδες και έσωτερικώς έχει πολύ καλήν διαίρεσιν με πολλὰς θύρας πρός εύκολίαν του κοινού κατά τας έξόδους και ιδίως κατά τας έν καιρῶ κινδύνου τοιαύτας: τό πλεονέκτημα αυτό κατά τας ειρηνικὰς παραστάσεις θα ηναι μειονέκτημα διά τό πολυδάπανον της ύπηρεσίας.

'Η πλατεία του θεάτρου (parterre) χωρεί μόλις 330 καθίσματα δηλ. όσα και τό θέατρον της Κωμωδίας, όπερ έν τούτοις έχει και αρκετά καθίσματα δευτέρας θέσεως όπισθεν.

Φαίνεται δε ήδη πολύ μικροτέρα η πλατεία ένεκα της ανοικτής ήδη σκηνής, ήτις είναι μεγίστη. Και τοιαύτη πρέπει να ηναι η σκηνή διά τά εθνικά ήμων δράματα.

Είς τό βάθος της σκηνής ευρύ επισκήνιον, μη υπάρχον εις άλλα ελληνικά θέατρα, δεξιά τα γραφεία, και άριστερά τα δωμάτια (καμαρίνια)

των ήθοποιών, πολλά πάρα πολλά, ως άρμόζει.

'Εως έδω τελειώνει η περιγραφή της σκηνής, καθ' ημάς τελείας: έλθωμεν τώρα εις τά έντός της σκηνής.

'Ο διά την μουσικήν χῶρος είναι αρκετά ευρύς.

Θεωρεία, πλην δύο, του βασιλικού άριστερά (διατί άριστερά;) και του των Αύλικών, άπέναντι του βασιλικού, ουδέν άλλο φαίνεται, άλλ' όπισθεν των καθισμάτων της κονίστρας έχουν κατασκευασθή άμφιθεατρικως δύο μεγάλα βεράνδαι με 1000 καθίσματα.

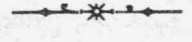
'Η πρώτη σειρά περιέχει άνά τέσσαρας βαθμίδας δεξιόθεν και άριστερόθεν και πέντε εις τό μέσον. Αί θέσεις αυτές θα επέχουν τόπον θεωρείων πρώτης σειράς.

'Ανωθεν των περιγραφεισών θέσεων θα ηναι η δευτέρα σειρά του άμφιθεάτρου, με καθίσματα εις δυσθεώρητον έξικνούμενα ύψος. Και αι θέσεις αυτές θα επέχουν τόπον ύπερφου διά τόν λαόν. Κατά ποσον η δημοκρατική αυτή γειτνίασις των Πατρικίων και των Πληθείων είναι επιτυχής, δεν δυνάμεθα ν' άποφανθώμεν πρός τό παρόν. Πρέπει όμως να καταστήσωμεν γνωστόν, ότι και αι είσοδοι άμφοτέρων των άμφιθεάτρων συνέχονται αι μεν μετά των δε, και ένεκα τούτου μας επιτρέπεται να προεικασώμεν πολλά τά άτοπα, ιδίως κατά την έξοδον.

'Ελησημονήσαμεν να σημειώσωμεν ότι τό νέον θέατρον μας έχει πολλά foyers ήτοι έντευκτήρια καπνιστήρια και καφεία, τά όποια βλέπτουν την άκουστικήν.

Αυτά είναι αι συνεπεία μιας επισκέψεως κτηθείσαι έντυπώσεις μας, ως πετώντι καλάμψ άνωτέρω κατεστρώσαμεν.

Μεφιστοφελής.

Ο ΟΥΙΛΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ ΠΩΣ ΕΙΡΓΑΖΕΤΟ

'Η επιμελημένη μέριμνα μεθ' ης ό Ουίλκη Κόλλινς ήτοιμάζε τά σχέδια των έργων του δύναται να κατανοηθή πληρέστατα έκ του κατωτέρω άποσπάσματος έπιστολής τινος, ην ό διάσημος 'Αγγλος μυθιστοριογράφος άπέστειλέ ποτε πρός τινα φίλον του.

'Ο φίλος του ούτος τόν ήρώτησε, τί μέθοδον μετεχειρίζετο, ότε επρόκειτο να καταστρώση τας ιδέας νέου τινός έργου του και έστάλη η έξής άπάντησις:

Ἡ πρώτη μου φροντίς εἶναι νὰ συλλάβω τὴν κεντρικὴν ἰδέαν—τὴν στρόφιγγα περὶ τὴν ὁποίαν θὰ στραφῇ ἡ ἱστορία.

Ἡ κεντρικὴ ἰδέα τῆς λευκοφόρου(*) εἶνε ἡ ἰδέα συνωμοσίας τινὸς ἐν ἰδιωτικῷ βίῳ, καθ' ὃν εἶνε τόσον ψηλαφηταὶ αἱ περιστάσεις, ὥστε νὰ ὑποκλέψωσι τὴν ταυτότητα γυναικὸς τινος διὰ τῆς παρεμβολῆς ἄλλης, ὁμοιοτάτης μὲ αὐτὴν φυσιογνωμίας πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ κακούργου σκοποῦ.

Ἡ ἀπώλεια τῆς ταυτότητός της ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἱστορίας· ἡ ἀνάκτησις αὐτῆς, τὸ δεύτερον.

Ἡ κεντρικὴ μου ἰδέα ἐπίσης, μοὶ ὑπαγορεύει τινὰς τῶν κυριωτέρων χαρακτήρων.

Ἐν ἱκανὸν πρόσωπον δεόν νὰ διευθύνῃ τὴν συνωμοσίαν. Ἄνδρ ἢ γυνή;

Τὸ εἶδος τῆς ἀπαιτουμένης πανουργίας χρειάζεται ἀνδρα.

Ἰσως ξένον ἄνθρωπον.

Ὁ κόμης Φόσκος ἀμυδρῶς παρουσιάζεται πρὸ ἐμοῦ πρὶν ἢ γνωρίσω τὸ ὄνομά του.

Τὸν ἀφίνω καὶ περιμένει, καὶ ἄρχομαι σκεπτόμενος περὶ τῶν δύο γυναικῶν.

Ἐπάναγκες νὰ εἶνε καὶ αἱ δύο ἀγναί, ἀμφοτέραι δὲ νὰ ἐμπνέωσι τὸ ἐνδιαφέρον.

Ἡ Λαίδη Κλάυδ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν μου καὶ τὴν χρησιμοποιοῦ ὡς ἐν τῶν ἀγνῶν θυμάτων.

Δοκιμάζω νὰ εὔρω τὴν ἄλλην—καὶ ἀποτυγχάνω.

Δοκιμάζω νὰ εὔρω τὸν δρόμον ὃν θ' ἀκολουθήσωσι—καὶ ἀποτυγχάνω.

Ἀφισπῶ τὴν ἐσπέραν εἰς νέαν τινὰ προσπάθειαν—καὶ ἀποτυγχάνω.

Ἡ πείρα ἤδη μοὶ λέγει, νὰ μὴ ἐνδιατρίψω πλέον ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου, καὶ ν' ἀφήσω τὴν ἄλλην γυναῖκα νὰ ἔλθῃ μὲ τὴν σειράν της.

Τὴν ἀκόλουθον πρωίαν, πρὶν ἢ ἐγερθῶ τῆς κλίνης καὶ ἐπὶ δέκα περίπου λεπτὰ τῆς ὥρας αἱ συγκεχυμένα φρένες μου τίθενται ἀκουσίως εἰς ἐνέργειαν.

Ἡ πτωχὴ Ἄννα Κάδερικ εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ μοὶ λέγει «Δοκίμασέ με»

Συνέλαβα τὴν ἰδέαν μου· συνέλαβα τρεῖς τῶν χαρακτήρων μου. Τί νὰ κάμω τώρα;

Ἡ κατόπιν ἀπόφασίς μου εἶνε νὰ οἰκοδομήσω τὴν ἱστορίαν μου.

Ἴδου αἱ τρεῖς προσπάθειαι, ἃς δεόν νὰ καταβάλω.

(*) «The woman in white.» Ἐξοχον μυθιστόρημα ἀπαραμίλλου πλοκῆς, οὐτινος ἢ μετάφρασις ἐπιτυχεστάτη ἐδημοσιεύθη πρὸ δετίας εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» Σ. Μ.

Πρώτη προσπάθεια· Ν' ἀρχίσω ἐξ ἀρχῆς.

Δευτέρη προσπάθεια· Νὰ προσέξω ἵνα ἡ ἱστορία πάντοτε προχωρῇ, χωρὶς νὰ διδῶ τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς τὴν σπουδαίαν κατὰ μέρη διχίρεσιν ἢ εἰς τὴν εἰς τόμους δημοσίευσιν αὐτῆς.

Τρίτη προσπάθεια· Νὰ ὀρίσω τὸ τέλος.

Ἄλλα αὐτὰ ἐγένοντο.

Καὶ ἐν τούτοις ἀκόμη δὲν ἦλθον εἰς λεπτομερείας· μόνον τὸν σκελετὸν ἐσχημάτισα.

Κατὰ τὸ διάστημα τούτου μοὶ παρουσιάζονται αἱ κυριώτεροι τοποθεσίαι τῆς ἱστορίας· τὸν αὐτὸν δὲ χρόνον βλέπω τοὺς χαρακτήρας μου καθ' ὅλους τοὺς τρόπους νέας ἀπόψεως.

Αἱ ἀνακλύψεις αὐταὶ μὲ βοηθοῦσι πάρα πολὺ εἰς τὸ νὰ εὔρω τὸ ὄρθον τέλος.

Τοῦ τέλους ὀρισθέντος, ἐπιστρέφω πάλιν εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ τὴν παρατηρῶ μὲ νέον βλέμμα καὶ δὲν εὐχαριστοῦμαι δι' αὐτήν. Ὑπετάγην εἰς τὴν χειροτέραν δοκιμασίαν ἧτις δύναται ν' ἀπασχολήσῃ ἓνα μυθιστοριογράφον—τὴν δοκιμασίαν τοῦ ν' ἀρχίσω μὲ ἐν λυπηρὸν ἐπεισόδιον χωρὶς νὰ ὑπολογίσω τὴν ἐπιρροὴν ἣν ἤθελεν ἐξασκήσει εἰς τὸ εἶδος τῶν ἐρμησιῶν, αἵτινες μέλλουσι καὶ πρέπει ν' ἀκολουθήσωσι.

Αἱ διηγηματικαὶ αὐταὶ ἀταξίαι ἐξ ἴσου φαινόμεναι εἰς τε τὸν ἀναγνώστην καὶ τὸν συγγραφέα, καθ' ἓνα μόνον τρόπον δύνανται νὰ διορθωθῶσιν.

Ἐξέφρασα προηγουμένως τὴν σκέψιν—ν' ἀρχίσω ἐξ ἀρχῆς.

Ἦδη εἶμαι ἐλεύθερος νὰ ὀρίσω τὸν δρόμον, ὃν θ' ἀκολουθήσῃ τὸ νέον μου μυθιστόρημα, ἔχων πρὸ ἐμοῦ (ἃς τὸ ἐπαναλάβω) μόνον τὸν σκελετὸν τῆς ἱστορίας καὶ τοὺς χαρακτήρας, ἀφίνων δὲ τὰς λεπτομερείας ὡσάκις παρουσιάζεται ἡ κατάλληλος εὐκαιρία.

Ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα, καθ' ὅσον ἐνθυμοῦμαι, ἐργάζομαι τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας οὐχὶ ὅμως καὶ μετ' εὐκολίας.

Δυσάρεστος γνῶσις ἀτόπου τινὸς μὲ σπαράσσει.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς δευτέρας ἐβδομάδος ἀποθαρρυντικὴ ἀνακάλυψις ἀπεκαλύπτεται.

Ἀκόμη δὲν εὔρον τὴν κατάλληλον ἀρχὴν τῆς «Λευκοφόρου».

Ἡ σκηνὴ τῶν πρώτων μου κεφαλαίων ὑπόκειται εἰς Κόμπερλανδ. Ἡ μὲν Φαίρη (κατόπιν Λαίδη Κλάυδ), ὁ κ. Φαίρη μὲ τὰ εὐερέθιστα νεῦρά του καὶ τὰ κειμήλιά του, ἡ μὲν Χάλκομ (ἀνακαλυπτομένη αἴφνης ὡς Ἄννα Κάδερικ) ὅλοι ἀναμένουσι τὴν ἀφιξίν τοῦ νεαροῦ καθηγητοῦ τῆς Ἰγνογραφίας Βάλτερ Χάρτραϊτ. Ὁχι. Δὲν κάμνει οὕτω.

Τὸ πρόσωπον ὅπερ δεόν πρῶτον νὰ εἰσαχθῇ εἶνε ἡ Ἄννα Κάδερικ.

Αὕτη ἤδη πρέπει νὰ εἶνε οἰκεία εἰς τὸν ἀναγνώστην ὅταν ὁ τελευταῖος οὗτος μὲ ἀκολουθῇ εἰς Κόμπερλανδ.

Αὐτὸ πρέπει νὰ γείνη, ἀλλὰ δὲν βλέπω πῶς πρέπει νὰ τὸ κάμω· οὐδεμίαν ἰδέαν μοὶ ἐπέρχεται ἐπὶ τούτου. Τὸ ἐγὼ μου καὶ τὸ χειρογράφόν μου ἐφιλονεῖχσαν καὶ δὲν ὁμιλοῦσι πρὸς ἄλλα.

Ἐσπέραν τινὰ ἔτυχε ν' ἀναγνώσω περὶ τινος παράφρονος δραπεντεύσαντος ἐκ τοῦ φρενοκομείου μίαν παράγραφον ὀλιγίστων γραμμῶν, ἐν τινὶ ἑφημερίδι.

Πάρχυτα μοὶ ἐπέρχεται ἡ ἰδέα νυκτερινῆς συνατήσεως τοῦ Βάλτερ Χάρτραϊτ μετὰ τῆς Ἄννης Κάδερικ δραπεντεύουσης ἐκ τοῦ φρενοκομείου.

Ἡ Λευκοφόρος ἀρχίζει πάλιν καὶ οὐδεὶς ποτε θὰ δεῖξῃ ἔστω καὶ τὸ ἥμισυ ἐνδιαφέρον ὅσον ἔχω ἤδη ἐγώ.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἠσύχασα ἀπὸ τὰς δοκιμασίας μου.

Κατὰ τοὺς ἔξ κατόπιν μῆνας ἡ γραφὴ προχωρεῖ ἐργάζομαι, ἀλλ' ὀλίγον δυσχερῶς ὅσον ὅμως δυσχερέστερον τὸ ἔργον, τόσον καλλίτερον εἶνε, διὰ τὸν λόγον ὅτι θὰ ἔχη καὶ μεγαλειτέραν ἀμοιβήν.

Ὡς παράδειγμα τοῦ βαθμιαίου τρόπου μεθ' οὗ κατορθῶ τὴν ἀνέλιξιν τῶν χαρακτήρων, δύναμαι νὰ ἐπιστρέψω πρὸς στιγμὴν εἰς τὸν Φόσκον.

Ἡ ἰδέα τοῦ νὰ τὸν κάμω παχὺν ἦτο ὕστερινή· τὰ κανάρια του καὶ οἱ λευκοὶ μῦς του εὐρέθησαν κατόπιν· ἡ δὲ πολυτιμότερα πασῶν ἀνακλύψεις, ὁ πρὸς τὴν μὲν Χάλκομ δηλ. θαυμασμός του, ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ἐκ τινος πληροφορίας, ἧτις δὲν ἠδύνατο νὰ εἶναι σύμφωνος πρὸς τὴν λογικὴν παρὰ ἐὰν ὑπῆρχε κάπου ἀδύνατόν τι σημεῖον εἰς τὸν χαρακτήρα του.»

(Ἐκ Πατρῶν) Γ. Π. Π.

Σ Κ Ι Α

(Εἰκὼν)

... De leur froide haleine

L'ont touché les sombres autans :

Et il vit comme une ombre vaine

S'évanouir son beau printemps.

(Charles Millevoye)

Τὸν ἐγνώρισα πρὸ ἐξαετίας περίπου.

Συμμαθητὰ καὶ οἱ δύο, φίλοι φαιδρὸι καὶ εὐέλπιδες, διήλθομεν τὴν δειρώδη ἐκείνην ἐποχὴν.

Ἀπεχωρίσθημεν...

Μετὰ πενταετίαν περίπου τὸν ἐπανδεῖον δεκαοκταετῆ ἤδη νεανίαν· νέοι δεσμοὶ μᾶς συνέδεσαν καὶ ὁ νεανικὸς ἡμῶν βίος ἐπανήλθεν ἐκ νέου ζωηρότερος.

Ἄλλ' ἡ ὀλεθρία εἰμαρμένη ἐνήδρευε.

Κατέπεσεν ἀσθενῆς· ὠχρότης ἐκάλυψε τὰς παρειάς του, καὶ ἡ αἰωνία νόσος ἐχάραξε τὰ ἀνεξίτηλα σημεῖά της ἐπὶ τῆς μαρμαρωμένου μορφῆς του.

✱

Ἡμέραν τινὰ ἔκρουσα ἀνήσυχος τὴν θύραν του.

Μοὶ ἤνοιξαν καὶ ἐκινήθησαν νὰ εἰσέλθω ἀλλ' ἔστην ἀκίνητος, ριγῶν.

Ἐκεῖ ἐν τῷ σκοτεινῷ βάθει τῆς τρώγλης ἐκείνης, ὑπὸ τὸ τρεμοσβύνον φῶς τῆς λυχνίας λευκῆ, κάτωχος, σκελετώδης μορφή μὲ ἠτένιζε διὰ τῶν ἐσβεσμένων ὀμμάτων της.

Ἦτο ἐκεῖνος· φάσμα ζῶν, πτώμα ἐξεληθὸν τοῦ τάφου, σκιά οὐραίου.

Αὐταὶ λοιπὸν ἦσαν αἱ φιλόδοξοι τοῦ μέλλοντος ἐλπίδες; ἡ ψυχρὰ αὐτῆ κλίνη, ἡ πενιχρὰ ἐκείνη κλινωστρωμνὴ, τὸ κλωβίον ἐκεῖνο, ἡ σκοτία ἐκείνη; αἱ θνήσκουσαι ἀναλαμπαὶ τῆς λυχνίας; Οὗτος λοιπὸν ἦτο ὁ ἐπίλογος τοῦ φαιδρῶ ἄσματος σου;

Καὶ τὸν ἔβλεπον ἐκεῖ, ἐνώπιόν μου, ὡς λευκὸν σημεῖον, ἄτονον, ἀκίνητον, ὠχρόν· ἔβλεπον τὰς ἠνωρθωμένας, τὰς πυκνάς, τὰς ἀτάκτους τρίχας του, περιβαλλούσας τὴν μαρμαρωμένη μορφήν του ὡς πένθιμος θανάτου στέφανος.

Καὶ ἰστάμην ριγῶν, τρέμων, ἀκίνητος, πρὸ τοῦ θεάματος ἐκείνου τοῦ ἐπερχομένου θανάτου.

Καὶ ἐν τούτοις τὸ ὃν ἐκεῖνο ἔζησεν, ἠγάπησεν, ἔψαλλεν, ἠσθάνθη· τὸ ὃν ἐκεῖνο ζῆ ἤδη, ἀλλ' ὅποια ζωὴ! Ἡ νάρκη τοῦ θανάτου παρέλυε τὰ μέλη του, παρέλυε τὰ λευκὰ χεῖλη του, ἄτινα δὲν ἠνοίγοντο, εἰμὴ διὰ νὰ προφέρωσι μετὰ κόπου βραχνούς, ἀραιούς, τρομώδεις φθόγγους.

Ἦτο ἡ φωνὴ του ἐκείνη, ἡ φωνή του, ἣν τοσάκις εἶχον ἀκούσει φαιδρῶς ψάλλουσαν.

✱

Ἐμίλησεν. Ἐμίλησε περὶ τῶν στίχων του περὶ τῶν ἔργων του, περὶ τῶν σκοπῶν του. Τὸ ὃν ἐκεῖνο ἤλπιζεν.

Ἡ ἐλπὶς, τὸ ἀπατηλὸν πτηνόν, εἶχεν ἀπέλθει τοῦ σκελετώδους ἐκείνου κλωβίου.

Ἐπόθει νὰ προσηλωθῇ εἰς τὴν ζωὴν, νὰ κρατηθῇ ἐκεῖ, νὰ ζῆσῃ ἐκ νέου, νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν φαιδρῶν βίον του. Καὶ συνεσφίγγετο μετὰ

κόπου ἐπὶ τῆς σανίδος ἐκείνης, τῆς ὁποίας ὁ πένθιμος τριγμὸς διέσχισεν ἀπαισίως τὰ ὄ-
τά μου.

Δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ παραμείνω.

Ἐλαβον μηχανικῶς τὴν τεινομένην λιπό-
σαρκον χεῖρά του καὶ ἀπῆλθον.

✱

Ἡμέραν τινὰ ἔμαθον τὴν θλιβεράν ἀγγε-
λίαν. Κοινὸς φίλος μὲ ἐπεσκέφθη κλινήρη.

Τὸν ἠρώτησα περὶ ἐκείνου. Δὲν ἤκουσα, δὲν
ἐνθυμοῦμαι τί μοι εἶπεν· ἐμάντευσα τὰ πάντα.

Εἶχεν ἀποθάνει.

Καὶ παρέστη ἐκ νέου ἐνώπιόν μου, εἰς τὸ
βάθος τοῦ πνιγηροῦ δωματίου, ὑπὸ τὸ θνήσκον
φῶς τῆς λυχνίας, ἀκίνητος καὶ λευκὴ ἢ σκε-
λετώδης μορφή του.

Ναυτίλος.

—

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Σ' ἐνθυμοῦμαι, ναί, ἀκόμη,
Εὐμορφὴ μου καστανή...

Τίς ἐγνώρισε τὸν ἄδην

Καὶ τὸν ἄδην λησιμονεῖ ; !...

N. K.

—

ΕΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΓΕΝΝΑΙΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Ἐκ περιεργίας κινούμενοι ἠρωτήσαμεν ποτε,
τὸν προχθὲς θανόντα πολιτευτὴν, στρατιώτην
καὶ λογογράφον Θεόδ. Κολοκοτρώνην, διατί ἐν
ταῖς φιλολογικαῖς αὐτοῦ διατριβαῖς μετεχειρί-
ζετο, ἀντὶ τοῦ ἐνδόξου ὀνόματός του, τὸ σχεδὸν
ἀκατάληπτον ψευδώνυμον Φαλέξ ;

Ἴδου ἡ ὠραία ἀπάντησις ἣν μᾶς ἔδωκεν ὁ
φιλόσοφος :

— Διότι τὸ ὄνομα Θεόδωρος Κολοκοτρῶ-
νης δὲν εἶναι ἰδικόν μου· ἂν δὲ κατέστη ἐνδο-
ξον, αἱ πράξεις αὐτοῦ τὸ κατέστησαν τοιοῦτον.
Δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἔλαβον ἐν ὄνομα ἀπὸ τὸν δρό-
μον, ἵνα διὰ τῶν πράξεών μου τὸ ἀναδείξω· ἐν
ἡ περιπτώσει δὲν δυνήθω νὰ πράξω τοῦτο, τού-
λάχιστον δὲν θὰ κατασχύνω τὸ ἐνδοξὸν ὄνομα
τοῦ ἐνδόξου πάππου μου. Ἄν ἔφερον τὸ ὄνομα
Κολοκοτρώνης θὰ ὁμοιάζον πρὸς τὰ ἑτερό-
φωτα, ἧτοι ἐκείνα τῶν οὐρανίων σωμάτων, τὰ
ὁποία, μὴ ἔχοντα φῶς ἐν ἑαυτοῖς περιμένουν παρ'
ἄλλων σωμάτων νὰ φωτισθῶσιν. Ὁ Φαλέξ θέ-
λει νὰ ᾄται αὐτόφωτος !

Ἴδου λαμπρὸν παραδειγμα μιμήσεως διὰ με-
ρικοὺς ἐνδόξων προγόνων νέους ἀπογόνους !

ΑΙΝΙΓΜΑ

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσης
Τὸ φῶς εἶμαι κ' ἢ ἀλήθεια
Γίνομ' ὅμως μὰ συνήθεια
Ὅταν μ' ἀναγραμματίσης

Φλοριδῶρ

Λύσεις τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ πνευ-
ματικῶν ἀσκήσεων.

Αἰνίγματος. Χρῆμα—ρῆμα

Ἀπροσδοκῆτου. Οὐδεὶς

Γρίφου. Ἡ ἕξις κόρον γεννᾷ.

(ἰ ἕξ εἰς Κ—Ο ΡΟ ν γ' ἕνα)

Λύται

Αἰνίγματος. Δεσπ. Σκια, Δ. Χ., Δεσπ. Εὐφ.
Δ. Μ., Κα Πην. Θ. Μ. Οἱ δὲ κ. κ. Ἀθ. Χα-
ραλαμπόπουλος καὶ Κ. Παναγιωτόπουλος ἐκ
Τριπόλεως ἀπήντησαν ἐν κοινή ἐπιστολῇ ἐμ-
μέτρως, ὡς ἑξῆς :

Πολύζηλον καὶ ποθητὸν εὐρίσκεται τὸ χ ρ ἦ μ α
Ποῦ δίχως τὸ κεφάλι του μένει μονάχα ρ ἦ μ α
Ἀπροσδοκῆτου· κυρία Ἐλ. Κ., δεσπ. Εὐφ. Μ.
Γρίφου· Κατίνα Ἀ.

—

Ἀνέξοδοι ἀπαντήσεις.

Κ. Κ. ΝΥΜΦΕΥΟΜΑΙ λέγεται καὶ περὶ ἄρρενος
καὶ περὶ θήλεος ἢ λέξις ΥΨΙΑΝΔΡΕΥΟΜΑΙ μοι
φαίνεται λίαν ἐξευτελιστικὴ διὰ τὰς γυναῖκας.—Γ. Δ.
Πολλοὶ διάσημοι ἰατροὶ ὑποστηρίζουσι τὴν ὑπαρξιν
ἀδελφοκτονίας χάριν αὐτοσυντηρήσεως μεταξὺ διδύ-
μων ἐντὸς τῆς... μητρικῆς κοιλίας ! — Δ ε σ π. Τ.
Ἀρχαῖός τις συγγραφεὺς λέγει· « Ἀποπὸν γε τὸν μὲν
» οἶνον εὐδοκίμειν αἰεὶ παρὰ ταῖς εταίραις τὸν παλαιόν,
» ἄνδρα δὲ μὴ τὸν παλαιόν, ἀλλὰ τὸν νεώτερον.—
Ἀθ. Χ. καὶ Κ. Π. Τρίπ. Ἄν δὲν ἀπνητήσαμεν,
τοῦτο δηλοῖ ὅτι δημοσιευθήσονται τὰ ἀποσταλέντα·
ἀπαντῶμεν μόνον διὰ τὰ ἐντελῶς ἀπορριπτόμενα.

Παρακαλοῦνται ἐκ τῶν συνδρομητῶν τῆς
« Οἰκογενείας » οἱ μεταβάλλοντες διαμονὴν νὰ
δηλώσι τοῦτο πρὸς τὸ γραφεῖόν μας, διότι ἄλ-
λως, οὐδόλως θὰ θεωρούμεθα ὑπεύθυνοι διὰ τὴν
ἀπώλειαν τῶν φύλλων.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Περιοδικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ Πέμπτην·

Γ ρ α φ ε ῖ ο ν : Ὅδὸς Δεληγεώργη ἀριθ. 36.— Μετα-
ξὺ τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Πελοποννήσου.

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότης : Ἰω. Π. Χρυ-
σανθόπουλος.

Συνδρομὴ προπληρωτέα :

ἐν ἔτος 6 μῆνες

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

4 2.50

ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ φρ. χρ. 6

Τιμὴ φύλλου : Δεπτὰ 10.